

Ο ΝΟΥΜΑΣ,

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ

Για την Ελλάδα και την Κρήτη δρ. 10

Για το 'Εξωτερικό φρ. χρ. 12 1/2

Για τις επαρχίες δεχόμεστε και τριμήνες (3 δρ. την τριμήνια) συντρομή.

Κανένας δε γράφεται συντρομητής ε δε στείλει μπροστά τη συντρομή του.

20 λεπτά το φύλλο λεπτά 20

Τα περασμένα φύλλα του Νουμά πουλιούνται στο γραφείο μας στη διπλή τιμή.

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ. Στα κιάκια (Σύνταγμα, 'Ομόνοια 'Εθν. Τράπεζα 'Υπ. Οικονομικών, Σταθμός Τροχιάδρου (Ακαδημία), Βουλή, Σταθμός Υπόγειου Σιδηρόδρομου ('Ομόνοια), στο κιάκι Γιαννοπούλου (Χαυτεία), στα βιβλιοπωλεία 'Εστίας Ε. Κολάρου και Σακέτου (άντικρυ στη Βουλή).

Στην Κέρκυρα, Πάτρα και Βόλο, στα Πρακτορεία των 'Εφημερίδων, στον Πύργο στο βιβλιοπωλείο του κ. Κ. Βαρουξή.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Το γράμμα του κ. Πάλλη—Πειθαρχία!...
'Ο δασκαλισμός στο στρατό—Πώς βράζονται ταυγά.

ΩΜΑ και ελιγκρινά, καθώς το συνειθίζει πάντα, τὰ λέει ο κ. Πάλλης στο γράμμα του που δημοσιεύουμε στην πρώτη σελίδα. Ναί, «στολό δε φτειάνεις έχοντας καρδιά μοναχά» πρώτα πρώτα χρειάζεσαι νάφτες, άντρες δηλ. με πειθαρχία, και τούτο στον τόπο μας δεν υπάρχει.

Οι «πατριώτες» δε μὴν ξυνίδουν τὰ μούτρα τους. Είναι ἀλήθειες αυτές, τρανές ἀλήθειες, που ἀποδείχνονται (ἀλόγωνα!) καθεμέρα θεοφάνερα. Δίχως πειθαρχία δε δημιουργούνται στρατιώτες, και δίχως στρατιώτες και ναύτες δε στέκεται στρατός και στόλος. Τὰ ὅπλα σκουριάζουν και τὰ καρδιά σαπίζουν. Και στο τέλος κι ὅπλα και καρδιά τὰ παίρνουν οἱ Τούρκοι, που λέει κι ο κ. Πάλλης.

Θωρηχτούς άντρες πρώτα και ὕστερα θωρηχτά καρδιά, ζητάει σε κάπιο δρᾶμα του ο Ταγκόπουλος. Και τούς θωρηχτούς άντρες θαν τούς φτειάξει ἡ ἀτσάλεια πειθαρχία. Θα πείτε πως είχαμε πριν ἀπὸ τις 15 του περασμένου Τρυγητῆ πειθαρχία και

μείς. Γελιόστε. Τέτιο πράμα δεν είχαμε ποτέ κι ἀλόγωνα οὔτε δείξαμε ἀκόμα πως τὸ λατάρουμε.

*

ΓΙΑΤΙ, με τὸ συμπάθειο, πειθαρχία δε θὰ πεί να βρίζει ὁ ἀνώτερος τὸν κατώτερο με τις χειρότερες βρισιές και νὰν τοῦ δίνει ποῦ και ποῦ και σφαλιάρες, ὅπως προχτές ἀκόμα φέρθηκε κάποιος λοχαγός εἰς Κεφαλλονίτη στρατιώτη, με νὰ σέβεται ὁ ἀνώτερος τὸν κατώτερο, νὰν τὸν μεταχειρίζεται σὰν ἄθρωπο, για νὰ μπορέσει νὰγαπηθεῖ πρώτα και ὕστερα νὰν τοῦ γίνει και σεβαστός. Δὲ λέμε πως ὅλοι οἱ ἀξιωματικοί, με τουλάχιστο οἱ περισσότεροὶ ὑπαξιωματικοί, ἀνάποδα τὴν νιόθουν κι ἀνάποδα τὴν διδάσκουν τὴν πειθαρχία στο στρατό. Με βρισιές και με ξύλο. 'Αντὶ δὲ στρατῶνας και τὸ καρδί νάνα σκελεὶδ που νὰ διδάσκαται σ' αὐτὸ ὁ πολίτης ὄχι μόνο τὴ στρατιωτικὴ με και τὴν κοινωνικὴ πειθαρχία, τὸ ἐναντίο γίνεται ὁ πολίτης μπαίνει στο στρατῶνα και στο καρδί ἄρρωπος τις περισσότερες φορές και βγαίνει χιτήνος ἀπὸ καὶ μέσα, κ' εἶται ὁ στρατός ἀντὶ νὰθροπεί, ἀποχιτηνῶνει.

*

ΜΑ δεν είναι μοναχά ἡ προσυχία που πνίγει τὴν πειθαρχία στο στρατό. Είναι και τῆλλο τὸ θειρό, τὸ μεγάλο, ὁ Δασκαλισμός που βασιλεύει μέσα στους στρατῶνες μας και μέσα στα καρδιά μας. Δὲν συνεργάτες μας, ὁ Ρήγας Γκόλφης κι ὁ Δ. Φλώτας, μες εἶπανε ἄλλοτες ἀπὸ τις στήλες αὐτές και μες τὸ ἀποδείξανε τετραγωνικά γιατὶ δεν εἴχουμε στρατό και στόλο. Κι ἀφορμὴ ὁ Δασκαλισμός. Νά, ὅμως τί μες γράφει κ' εἶνας ἄλλος δικός μας τώρα ἀπὸ τ' Ἀνάπλι:

«...Με συχωρεῖς για τὴν προσυχία τῆς ἔκφρασης, με λίγες μέρες είναι που ἀρμεπέτησα ἀπὸ τὸ στρατὸ (ἀπὸ λαγίνας) και μ' εἴχει πνίξει ὁ βραχνός του δασκαλισμοῦ που τὸν εἶδα ὀλοζῶντανο και πάντοπο κι ἀτσάλιστο και θηριώδη μέσα στους στρατῶνες.

'Εκεῖ νὰ δεῖς δασκάλους! 'Εκεῖ δασκαλισμό! 'Εκεῖ σχολαστικισμό!...

Και σὺρε ἡ ἀρεντιά σου ὕστερα με τίτια μυαλά νὰ φαντάζεσαι πως θίποχτησε ποτέ ἡ 'Ελλάδα στρατό και στόλο!

*

ΚΑΙ τῆλλο ὅμως που συσταίνει ὁ κ. Πάλλης στο γράμμα του ἀξίζει νὰν τὸ προσέξουμε: «'Αν θέλατε, λέει, καλὸ του τόπου ὅλοι σας, πηγαίνετε κάτω με θυσία τῆς ζωῆς σας και χτυπήστε τὴν πολιτικὴ και στρατιωτικὴ κακοθήτεια».

Ναί, ὅσοι διαλεχτοὶ δικοί μας ζοῦνε ὅω ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα νὰρθοῦνε ὅω και νὰ πρωτοστατήσουνε στο γενικό ἀγῶνα. Με θυσία του πουγγιῶ τους' ἀκόμα και τῆς ζωῆς τους. 'Αμὲ τί; 'Η φαυλοκρατία ἴδεδεσε παραδες, θυσίασε ζωῆς και ζωῆς για νὰ ρημάξει αὐτὴ τὴ χώρα. Οἱ ἀριστῆρες, που τούς λένε, τί κάμανε; Μόνο δάχρια κ' εὐκῆς και πλατωνικῆς ἀγάπες;

τὴν ἐγκράτεια και τις νηστείες, εἴχε λιγνύει, ἦταν σήμερα πάρα πολὺ σοβαρὴ: τὸ νοῦ του τὸν ἐβασάνιζε ἡ ἔγνοια.

'Ο μονακριβός ο γιός του που ἐπαράκλινε ἀπὸ τὰ πατροπαράδοτα συστήματα τῆς φάρας τους, και που ἦταν τώρα του χωριῦ τὸ διήγημα, και που βέβαια τὸν ὄχτρευόνταν για τὰ κακά του θελήματα οἱ περισσότεροί, και που τὸν ἐμελετοῦσαν ὅλοι με καταφρόνια, γιατὶ νὰ μὴν εἴχε μοιάσει στο σὸί του, στοὺς καλὸς παππούς του, στοὺς τιμημένους ἀνθρώπους, πᾶρεξ ἄλλου, γιατὶ νὰ δουλεύει ὁ νοῦς του στο κακό; Και που νὰ ἦταν τώρα; Μὴν ἴσως ἡ ζωὴ του ἐκιντύνει; 'Αλλὰ τί νὰ τοῦ κάμει ὁ ἀδύναμος γέροντας;

'Ανήσυχος ἐτήραξε ὁ ζωγράφος τὴν Παναγία κ' εἶνα δάκρυ ζεστό ἐκύλησε στο ζωωμένο μάγουλό του:—'Αθήνησε τον» εἶπε παρακαλεστικά και ἀναστενάζοντας.

Τώρα χωρὶς νὰ τὸ θέλει κροκαζότουν τί ἐγινόντων τριγύρω του. Καθὼς πάντα ἀπὸ τὸ παρᾶθυρο ἐμπκιναν οἱ ὀμιλίες τῶν ἀνθρώπων που ἐκάναν ὅω τὸ θέλημά τους και που ὁ ζωγράφος ποτέ δεν τις ἐπρόσεχε. 'Αλλὰ σήμερα του ἐκαζότουν πως ὁ κόσμος ὅλος ὀνομάτιζε τὸν ὄγιό του και πως τὸν

ἐκακολογῶσε. 'Αναστενάξε πάλι κουνῶντας πικρὰ τὸ κεφάλι. 'Απὸ τούς συνειθισμένους κρότους ἐνοιωθε πως ἡ γυναῖκα του εἰσιγύριζε τὸ σπῆτι, κι ἔκουε και τὸ συνειθισμένο μουμουρητό της, γιατὶ ἡ γρηὴ εἴχε σύστημα ἀπὸ νῆα νὰ λέει δε, τι ἐστοχαζότουν. 'Ὅς κ' ἐκείνη εἴχε νὰ κάμει με τὸ Γιωργίτη ὑποψιασμένη και ἀνήσυχη. Κι ἀνανοήθηκε ὁ ζωγράφος πως κ' ἡ μάννα ἀγροικοῦσε στήν καρδιά της τὴν ἴδια του τὴν πικρα. 'Απίθωσε στο τραπέζι τὰ πινέλλα του, κ' ἐσκυψε στο παραθύρι. Στο δρόμο, κάτω ἀπὸ τὸ σπῆτι, μερικοὶ ἀνθρώποι ἐκουβέντιαζαν ἀδᾶφοροι χωρὶς νὰ σηκῶνουν τὸ κεφάλι. Στα μαγαζιά ἀκούσταν ἡ καθημερινὴ βαβούρα. 'Ὁ γέροντας ἐκοίταξε δεξιὰ ζερβιά, ἐξαναμπήκε στο σπῆτι, ἐκάμε στήν κάμαρα λίγα πατήματα κ' εἶπειτα ἐβῆκε στο παραθύρο που εἶδιε σὸν κῆπο κ' ἐξανακίταξε τρογύρου. Κι ἀφῶν δεν εἶδε δε, τι ἐχάλευε ξανάρθε νὰ καθίσει μπρὸς στήν εἰκόνα του.

«Δὲν ἐρχεται ἀκόμα» εἶπε με τὸ νοῦ του, ἀπὸ τὰ χτές δεν τὸ εἶδε καμὴ ψυχῆ. Ντρέπομαι τὸν κόσμο.» Κ' εἶπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμή ἐσυλλογίστηκε σὰ νὰ τὸν ἐβάραινε ἡ συνείδηση:—'ΑΝὰ τῆξερα πως θάρθουν εἶται τὰ πράματα, θὰ τὰ προλάβω ὅλα. Με που νὰ φανταστῆ κανεὶς πως θάρβαινε

Μὰ τ'αὔγὰ για νὰ βαρτοῦνε θέλουνε μογιὰ και ἡ πατρίδα για νὰ ξαναγεννηθεῖ και νὰ τραβήξει μπροστά, χρειάζεται γενναίες πράτες κι ὄχι μόνο γενναία λόγια. Νά, τί κηρύχνει ὁ κ. Πάλλης στο γράμμα του και νά, γιατὶ ἀξίζει νὰν τὰ προσέξουμε τὰ λόγια του.

Η ΤΕΧΝΗ ΜΟΥ Κ' ΟΙ ΠΟΘΟΙ ΜΟΥ

(ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ)

ΕΝΑΣ ΕΛΛΗΝΑΣ—

ΜΟΥΣΙΚΟΣ ΣΤΗ ΒΙΕΝΝΑ

(ΕΒΡΥΣΤΕΝΗΣ ΓΚΥΖΑΣ)

Ecce homo

B'.

... Σὰν ἐκκλησιὰ ἀλειτούρηγητη,
σὰ χώρα κορσεμένη!

(Μυρολόγ).

'Ἦρθε τὸ καλοκαίρι: ἐκεῖνος πῆγε στο Μπαρόιτ που ἔλαβε μέρος στις γιορτές, ἐγὼ κατέθηκα Πόλη και Σμύρνη γυρίζοντας βρήκα δωμάτιο μακρύτερα και δεν τὸν εἶδα παρὰ μιὰ φορὰ στο σπῆτι του κι ἄλλη μιὰ στ' Ὀδεῖο: εἶτανε τότες ἄρρωστος ὁ καθηγητῆς του φλόουτου, ὁ Κουκούλας, και τὸν ἀναπλήρωνε ὁ Γκύζας: μοῦ ἔλεγε τούς πόθους και τις ἐλπίδες του: τὴ στιγμή που ἀδειάζε ἡ θέση καθηγητῆ του Ὀδεῖου εἶτανε πιά σίγουρος πως θὰ τὴ λάβαινε αὐτός: ε' κ' εἶπειτα; του κάνω. «Τί κ' εἶπειτα! καμῆνε Μανόλη, μοῦ ἀπάντησε λίγο πειραγμένος, μόνο überspannt νὰ μὴν εἴσουςα κι' ἄς εἶταν τί' ἔμα γίνω καθηγητῆς στ' Ὀδεῖο θὰ ἐχω διπλό μιστό, ζέχωρα τὴν τιμὴ θὰ ἐχω φτάση στο τέσμα του ἀγῶνα μου...»

Θὰ περῶσανε κάνε δεκαπέντε κάνε εἴκοσι μέρες: μιὰ Κυριακὴ μεσημέρι ἐρχεται ὁ φίλος μου ὁ βιολιτζῆς ὁ Ἀντωνιάδης: τᾶμαθες; μοῦ λέει, τὸ και τὸ: ὁ Γκύζας ἄρρωστος βαρεῖα στο νοσοκομεῖο ἀνεμοτύρωμα: στο σπιτικό του ἐρημιὰ κι' ἀπελπίσια.

'Απὸ εἶτανε Κυριακὴ τὴ Δεφτέρια τᾶπόγιομα τραβήξα για τὸ νοσοκομεῖο νὰ τὸν ἐπισκεφθῶ: ἀρχίξε τότες ὁ χειμῶνας: ψιλὰ χιόνια παντοῦ πεσμένα: πῆρα τῶμνιμπους ἀπὸ τὸν Ἀν Στέφανο. Κόσμος μέσα λιγοστός: στο τέλος μείναμε τρεῖς: ἐνς χασά-

*) 'Η ἀρχὴ στο περασμένο φύλλο.

τέτοιος! 'Ὁ ὄω-ἀπόδες τὸν ἐκαβαλλίκεψε με μιὰς! 'Η ὀργὴ του Θεοῦ τὸν ἐκυρίεψε. 'Ας ἐπαιρνε τὴ Μαρία κι ἄς ἠσύχαζε: τί νὰ κάμω, θὰ τοῦδιναι και γὰ τὸ λόγο μου. 'Αλλοιῶτικα ἀληθινὰ τὸν ἐπιθυμοῦσα, ἀλλοιῶς τὸν ἤθελα, με στο ὕστερο κακό δεν ἦταν, ἄς εἴχε πᾶρει τὴ Μαρία. 'Ας ἐκανε δε, τι ἤθελε: ἄς ἐλυωνε με τὸ τσαπί, με ἄς ἦταν ἠσυχος στο σπῆτι του με τὴ φαμιλιά του, για νὰ γεροκομίσει κ' ἐμένα και νὰ γεραματίσει και τὴν ἀμοιρη τὴ γρηὴ μου!... Τώρα ὁ Θεός φυλάξει, μπορεῖ νὰ μείνομε ἐρημοι κι' ἀκλεροι, ἀ χρειαστεί. Είναι κακὸς τώρα ὁ κόσμος και σκιάζουμι, σκιάζομαι πολὺ! Μοναχὰ δεν μπορῶ νὰ καταλάβω πως ἡ Μαρία δε θέλει νὰ γίνει γυναῖκα του.»

'Αφοκράστηκε πάλι. 'Η γρηὴ ἐμιλοῦσε στο κατῶγι με κάποιον.

«'Ανέβα» ἔλεγε αἰδεδιμῶτατε.»
Και σε μιὰ στιγμή ὁ γέροντας εἶδε νὰ προβάσει στή σκάλα τὸν παπὰ του χωριῦ. 'Η ὄψη του ἐξάνοιξε λίγο και τὸ χεῖλι του ἐχαμογέλασε.

«Καλημέρα τὴν ἀγιότην σου» εἶπε κινῶντας για νὰ φιλήσει τοῦ παπᾶ τὸ χεῖρι. «Καλῶς μες ὄρισες.»

«Καλημέρα, ἡ Ἀργύρη» ἀποκρίθηκε δίνοντάς του

της ἀπὸ τὸ Νάσμαρτ, μὲ μιά χοντρογυναίκα μ' ἓνα καλάθι λαχυνικά κ' ἑγώ. Ὁ χασάπης μετροῦσε ὅλη τὴν ὥρα φουχτες ψιλικά μὲ τὰ ματωμένα του χέρια καὶ κουβέντιαζε κάπου κάπου μὲ τὴ χοντρογυναίκα πού ἔκανε τὸ σταθρό της κάθε πού ξαγναντίσαμε καμὶν ἐκκλησιά καὶ δὲν ἔλεγε δυὸ λόγια πρὶν πῆ τὸ Βιεννέζικο Jesus Maria.

Τὸ νοσοκομεῖο στὴν τελευταῖο σταθμὸ τοῦ ὁμιμπους, ὅσω, μακρὰ ἓνα σταθμὸ πρὶν κτεθῆκανε ὁ χασάπης μὲ τὴ χοντρογυναίκα κ' ἔμεινα μόνος. φτάσαμε στὸ νοσοκομεῖο γύρω τριγύρω μοναζιά. χιόνι παντοῦ, φιλό φιλό, συγνεφιά καὶ σουρούπωμα. τραβῶ στὸ γραφεῖο τοῦ νοσοκομείου ἓνα γεροντάκι ἀνοίγει κ' ἔκλειψε βιβλία καὶ κατὰστιχα.

— Μπορῶ νὰ ἐπιτερετῶ τὸν καλλιτέχνη Γκούζα πού βρίσκεται δῶ μέσα ἀρρωστος;

— «Γκούζας; Ἐ-θου στί-νες Γκούζας», μου κάνει, κ' ἔψαχνε στὰ κατὰστιχα καὶ στὰ βιβλία, «Ἐ-θρουστίνης Γκούζας, πέθανε σήμερα τὸ πουργὸ στί: ἔξη».

Δὲν ἔδραλα λέξη γύρω τις πλάτες μου κ' ἔφυγα στὸ δρόμο ἔρχισε νὰ πέφτη πάλι φιλό φιλό τὸ χιόνι βρήκα τῶμιμπου; καὶ τραβήξω πίσω μέσα στὸ ὁμιμπους ψυχὴ κάθισα κ' ἄρχισα νὰ κλαίω σὰ μωρὸ παιδί...

Ἄπὸ μακριὰ ἓνα ὄργανόστο ἐπαιζε τὸ σκοπὸ τῆς μῦδας τότε «*ih bin das süsse Madel*» εἶμαι τὸ γλυκὸ κοράσι».

Στὴν ὄπερα ἔκανα ἓνα μῆνα νὰ παύσω.

*

Τὸν ἐθάψαμε ὁ φριττηκὸς σὺλλογος; δηλαδὴ θυμηθαί ἀκόμα τὸν καντιλιανάφτη τῆς ἀπάνω ἐκκλησίας πού φώναζε μὲ τὴν ἀπαίσια χοντρή φωνάρα του ἀτὶ τὰ θίνα τὰ λούτα; τελευταῖα τάξη-κι ὁ κοινὸς λάκκος μὲ σαράντα, πενήντα φιορίνια γένηκε ἡ δουλειὰ του».

Τέλος πάντων ἀγένηκε ἡ δουλειὰ του» ὄχι βέβαια ἔπως ἤθελε ὁ κοντιλιανάφτης μας κ' ἔως ἔσω καὶ μερικὰ ἄλλοι, ἔχι ἔφτυχας φριττητάδες, μὰ ὁ πως ταίριαζε κάπως μὲ τὸν πεθαιμμένο μας.

Τοῦ πήρανε τάφο γιὰ δεκαπέντε, ἀ δὲ λαθεθουμαι, χρόνια, τοῦ βγάλανε καὶ λόγο, τοῦ καταβέσανε καὶ στεφάνι.

Τὰ πράματά του τὰ κατασκέσανε οἱ δανειστάδες του ἡ γυναίκα του ἔφυγε γιὰ τὸ Ἄμπουργο...

τὸ χέρι ὁ μαυροφορεμένος, πού ἦταν ἄντρας ψηλὸς καὶ ὁμορφος μὲ μακρὰ γένεια ξανθὰ καὶ ξεβουμμένα κομμάτι. ἀτὶ μαντάτα;

«Ὅλο ἀνητυχίες» ἀπολογήθηκε πικρὰ. «Κάθισε παπὰ μου.»

Καὶ οἱ δυὸ ἦρθαν μπροστὰ στὴν εἰκόνα, κ' ὁ παπᾶς ἀθέλητα ἔβγαλε τὸ σκοῦφο του, ἐτακροκοπήθηκε, ἔμουρμουρῆσε ψιλά μιά προσευχὴ κ' ἐρώτησε ἔπως καὶ οἱ ἄλλοι πού ἔδλεπαν τὸ στόμαμα: «Μὴν εἶδες στὸν ὕπνο σου, Ἄργυρη, τὴν Παναγία καὶ τὸν ἄγγελο;»

«Ἡ χάρη της μ' ἐφώτισε» εἶπε ταπεινὰ ὁ ζωγράφος. «Ἔβλεπα ὅλη μου τὴν μπόρεση, ὅλη μου τὴν ἀγάπη, ὅλη μου τὴν πίστη κ' ἡ Παναγία ἀκουσε τὰ παρακάλια μου.»

«Στὴν ἐκκλησιά» εἶπε ὁ παπᾶς φορῶντας πάλι τὸ σκοῦφο του καὶ καθίζοντας σ' ἓνα σκαμνὶ ἀφερον σήμερα τὸ δεπίζιτο γιὰ τὸ στόμαμα, καὶ τῶστησαν, κ' εἶναι πολὺ ὠραῖο; καὶ τὸ χωριὸ λέει πῶς ἡ εἰκόνα σου θάνη θαματούργη. ὅσοι τὴν εἶδαν σασιζούν καὶ τρομάζουν κ' ἀρρωστοὶ τῆς εἶναι ταμένοι ἀπὸ τὰ τώρα. Μὲ τῶρτες καὶ μὲ φλάμπουρο θὰ λιτανέψουμε τὸ στόμαμα ἀπὸ τὸ σπῆτι σου στὴν ἐκκλησιά, γιὰ ἀγιασμό τοῦ χωριοῦ, ὅταν θὰ τὸ

Γ'

Πᾶνε πᾶνου ἀπὸ ἔφτα χρόνια πού βρίσκεται στὴ μαθρη γις χωμένος, ἔμοιρε Γκούζα! ἔφτα χρόνια κάποιος ἄλλος, Γερμανός, Βοέμος ἢ Οὐγγαρέζος, ποῖος ξέρε; βράδι παρὰ βράδι ἔρχεται καὶ πιάνει τὴ θέση σου στὴν ὄρχήστρα τῆς ὄπερας κ' ἄλλος δίνει τὸ μάθημα στὸ μαθητὴ μὲ τὸν ὠχρὸ τὸν ἀποκομένο τόνο καὶ τὸ πριτζηπόπουλο μὲ τὰ βλαμένα φλεμόνια...

Σβύστηκεν ὁ ἀχὸς καὶ πετάζανε μακριὰ μακριὰ τὰ πουλιά τὰ γλυκοκέλαδα κ' οἱ νεράιδες καὶ τὰ ζωτικά σύρανε σ' ἄλλο περιγιάλι νὰ στήσουνε τὸ μαγικὸ χορὸ τους. σπασμένη κ' ἡ φλογέρα, βουβή, βουβή κ' ἡ νοικοκαζέρνα πού τὴν ἐγέμιζες μὲ τὴν ἐβωδιά τοῦ τόνου σου καὶ τὸν πλοῦτο τῆς μελωδίας σου.

Στὸ κρὺ Βιεννέζικο κομητηρι, Ἐθρουστίνης Γκούζα, κοιμηθῆσαι ξεχασμένος καὶ μόνος ὁ βοριάς πᾶνου ἀπὸ τὴν πλάκα σου κάπου κάπου τοῦ σφυρίζει τὸ θλιβερό του τὸ σκοπὸ, τὸ σκοπὸ πού μὲ τόση μαστοριά ἀκλουῦσε κ' ἀφτόνα στὴ φλογέρα σου.

Στὸ κρὺ Βιεννέζικο κομητηρι ὄχτώ χρόνια θὰ κοιμηθῆσαι ἀκόμα κάτω ἀπὸ τὴ μαθρη πλάκα σου. ὕστερος ἀπὸ τὰ ὄχτώ ἀφτὰ χρόνια θὰ φύγῃς κ' ἀπὸ ἐκεῖ καὶ τὰ κόκκαλα σου σὲ καμιά γωνιά τοῦ χωνεφτηριοῦ ριγμένα θὰ μένουνε, μαζὺ μὲ ἄλλες χιλιάδες χιλιάδων, ξεχασμένοι κ' ἄγνωστα κάτω ἀπὸ τὴ μαθρη σου πλάκα καινούριος ξένος, Γερμανός, Βοέμος ἢ Οὐγγαρέζος, ποῖος ξέρε; θὰ πιάση τὴ θέση σου κατὰ πού ἔπιασε τὴν καρέκλα σου στὴν ὄρχήστρα τῆς ὄπερας καὶ στὸ πριτζηπόπουλο μὲ τὰ βλαμένα φλεμόνια.

Κι' ὁ βοριάς, τὸ ἴδιο πάντα, θὰ σφυρίζει τὸ θλιβερό του τὸ σκοπὸ, τὸ σκοπὸ πού τόσο μαστορικὰ ἤξερες κ' ἀφτόνα κ' ἀκλουῦσε στὴ φλογέρα σου...

*

Zu meinem ziele will ich, ich gehe meinem Gang; über die zügernden und Saumseligen werde ich hinwegspringen (Nietzsche, Zarathustra)

Τὸ δάκρυ μου πέφτει στὸν τάφο σου, Ἐθρουστίνης Γκούζα, ἔμως σκοπὸς μου δὲν εἶταν ἔδῳ νὰ κλάψω καὶ νὰ θρηνησω.

Στὸ βιβλίον μου ἀφτὸ πού σκοπὸς του εἶναι νὰ προτρέψη ἓνα, ἔστωντας καὶ παραμικρότατο, πε-

πάρουμε νὰ τὸ στήσουμε. Τὴν ἄλλη Κυριακὴ αἶ, γιὰ νὰ στεγνώσει πρῶτα;»

«Ἄν εἶσι τὸ θέλει τὸ χωριὸν εἶπε ντροπαλὰ ὁ ζωγράφος μὲ κρυφὸ κινῆρι.

«Τὸ χωριὸν εἶπε ὁ παπᾶς χαϊδεύοντας τὰ ξανθὰ ξεβουμμένα γένεια του ἀτὶ θέλει καὶ τὸ προσμένει τὸ χωριὸ ἀγαπάει τὸ προσκονητάρι του, πού θὰ μένει ὅσο ὑπάρχει κόσμος, λογιάζω, καταφυγὴ καὶ σκέπη καὶ δέηση γιὰ κάθε χριστιανό.» Κ' ἔπειτα ἀπὸ μίαν στιγμὴ ξακολουθήσε μὲ δισταγμὰ: — «Μόνος δύο τρεῖς φαυλοβιοὶ ἀντιστέονται.»

«Ἄντιστέονται;» ἐρώτησε ὁ γέρος ἀχνίζοντας καὶ κατεβάζοντας τὸ μουδιασμένο του βλέμμα «γιατί;»

«Ἐξ αἰτίας τοῦ γιοῦ σου» τοῦ ἀποκρίθηκε χαμηλόφωνα.

«Μὰ τὸ κόνισμα τί τοὺς ἔκαμε;» ξανάειπε λυπημένος. «Στὰ γεράματα μ' ἐπύκρνε τώρα αὐτὸς ὁ γιός; ἔχει ἔλα τὰδρακα, μὰ τί νὰ κάμω, παπᾶ μου;» Καὶ μὲ τὸ δάκτυλο ἐσφουγγῆσε ἓνα δάκρυ πού ἔκατέβαινε σιγὰ σιγὰ ἀπὸ τὴν κόρη τοῦ ματιοῦ του Κ' ἐρώτησε: — «Εἶναι πολλοί; Τί ἔχουν στὸ νοῦ τους;»

Αὐτὴν τὴ στιγμὴ ἀνέθηκε ἀπάνου ἡ γρηκὴ φέρ-

τραδάκι στὸ παλάτι τῆς ἐθνικῆς μας ξαναγέννησης, τὰ κλάματα δὲν ταίριαζονε μὴδὲ οἱ θῆνοι κ' οἱ ψευτολυρισμοί. Γι' ἀφτὸ κ' ἀ σ' ἔφερα ἔδῳ, ἔμοιρε τεχνίτη, σ' ἔφερα — καὶ σὲ στήνω — παρὰδειγμα καὶ σκαχτρο στὸ νέο Ρωμιὸ πού θὰ θελήτῃ κ' ἀφτός νὰ πιάση στὸ χορὸ τῆς Τέχνης, τῆς Μουσικῆς πρὸ πάντων τέχνης πού εἶναι ἀντάμα ἴδια της καὶ Σκύλλα καὶ Χάρυδδν καὶ Σειρήνα καὶ Κίρκη, — μὰ καὶ Δῆμητρα!

Γιὰ τὸν πρωτόγαλτο καὶ προπάντων τὸ Ρωμιὸ τεχνίτη πού χίλιες λάμιες τὸν καρτερᾶνε στὴ στράτα του, ἓνα κατακρύβιο ὑπάρχει — τὸ λιμάνι τοῦ Ἐθνομου τοῦ — καὶ μὴ δόξα — ἡ δόξα νὰ βοηθήση στὸ χτίσιμο τοῦ Παλατιοῦ τῆς Ἐθνικῆς τοῦ τέχνης. Ὁ ἓνας πὸ πολύ, ὁ ἄλλος πὸ λίγο, κατὰ τὴ δύναμή του.

Ἐσὺ ὁ Ρωμιός, ἔθρουστίνης Γκούζα, κατόρθωτες κ' ἔκλεισε μετὰ στὴν ψυχὴ σου ἓνα κομμάτι τέχνης ἀληθεινῆς τέχνης. τί ἀπόμεινε στὴ γενιά σου, στὸ ἔθνος σου; μήτε κἄνε τοῦ χάριτες ἀπόλαψη, ὅσο ἀξίζανε, τὴν ἐβωδιά τοῦ ἀχὸς σου καὶ τὴ μαγεία τῆς τέχνης σου.

Κι' ὄντας συλλογιέμεναι τὴ δουλειὰ τὴν ἀπέραντη τὴ μεγάλη κ' ὀργανωτικὴ, καλλιτεχνικὴ, διδαχτικὴ πού σὲ περιέμενε κάτω καὶ πού θὰ σὲ δόξαζε, κλαίγω, μὰ πῶς ὄχι ἀπὸ λύπη καὶ πόνοση, πρὸ ἀπὸ πίκρα κ' ἀπὸ θυμὸ.

Μὰ κ' ἂν ἀκόμα ἡ τύχη πού σοῦ εἶτανε γραφτὴ στὰ ξένα καὶ γιὰ τὰ ξένα σὲ περιέμενε καὶ στὴ Ρωμισσὴν καὶ γιὰ τὴ Ρωμισσὴν κ' ἀκόμα διπλὴ καὶ τριπλὴ σὲ κατερούσανε οἱ ἀπογοήτεψες στὴν πατρίδα σου, τουλάχιστο θάπαρτες σὰν τὸν ξῆνο πολεμιστὴ πούπεσε — μαχομένος ὑπὲρ πατρίδος — ἐκεῖ πού τώρα ἔπεσε ἄδοξα, σὰν τὸν ἀπαλλαγίνα πούμεινε ἠσυγος στὸ σπιτάκι του μὰ ξάφνου πέσανε τὰ ντουβάρια καὶ τὸν πλακάσανε.

Καὶ μήτε ἀφτὸ δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς μείνη πηρηγοριά, κ' ὅσο θένε ἔς τὸ πιστέβουνε οἱ ἀνίδεοι, πῶς ἓνας Ρωμιός Τεχνίτης δουλιέοντας στὰ ξένα καὶ γιὰ τὰ ξένα τιμᾷ μολακατῆ καὶ γνωρίζει τὸν Ἑλληνισμό; πόσο τιμᾷ καὶ γνωρίζει τὸ Ἑλληνισμό; μᾶς δείχνει τὸ περιστάσιον πού σοῦ ἔτυχε μὴ φορὰ κ' ἓνα κοντέρτο στὸ Künftles-Haus καὶ πού τὸ δηγόσουνα γελώντας — Ἀφρὺ τέλειωσε τὸ νοῦ-μερὸ σου, μὴ Ὀδριά ἤρθε καὶ σούπε μὲ θαυμασμὸ καὶ συγκίνηση: «Τὰ πῶς θερμά μου συχαρήνια, τί

νοντας σ' ἓνα μπρούτζινο δισκάρι ἓνα φλιτζάνι γιομάτο μαύρον καφέ, ἓνα γυαλί ρακί κ' ἓνα ποτήρι νερό, συγνεσιασμένη κ' ἐκείνη κ' ἀχνη, κ' ἤρθε μπροστὰ στὸν παπᾶ κ' ὡς τόσο τοῦτος ἀποκρινόταν:

«Δὲν ξέρω νᾶχουν τίποτα στὸ νοῦ τους. Μόνος δὲ θέλουν τὴ δόξα τοῦ σπιτιοῦ σου. Ἀπὸ τὰ ψῆς εἶδα ἀντάμα τὰδέρφια τῆς Μαρίας μὲ τοὺς δικούς τῆς Βασιλικῆς; αὐτοὶ δὲν εἶχον ποτὲ παρὰ ἄλλὰ ἡ ντροπὴ βέβαια τοὺς ἔκαμε νὰ ὁμωγαμήσουν.»

Ὁ γέροντας ἐκούνησε πικρὰ τὸ κεφάλι. Κ' ἡ γρηκὴ θυλωμένη, βγάζοντας τὴ μπόλια της ἀπὸ τὸ κεφάλι καὶ στρίφοντας τὴν στὰ χέρια της, εἶπε: — «Ἡ κυράτσα Βασιλικῆ, τὴν κατάρτα της νᾶχει (κ' εἶδε μετὰ τὸ κεφάλι της τὴν εἰκόνα) αὐτὴ τὰ κάνει ὅλα! αὐτὴ ἀντάρτισε τὸ χωριὸ. ἔβλεπε στὸ νοῦ της νὰ μᾶς ὀρηνέψει.»

«Μὰ ὁ γιός σας ἦταν ἀτχτος;» εἶπε ὁ παπᾶς μὲ μίαν χερνομία.

«Μὰ δὲν ἦταν ὁ πρῶτος;» εἶπε ὁ ζωγράφος χωρίς νὰ σηκώσει τὸ βλέμμα.

«Ἐκείνη» εἶπε ἡ γρηκὴ ζαβόνοντας τὸ στόμα της «παρὰδίνεται τοῦ καθεμιαντοῦ σὰν τὴ σκύλλα. ἐμόλεψε ὅλο τὸ χωριὸ. τὴν εἶδανε τόσες καὶ τόσες

καμάρι για μξς τούς 'Οβριούς ένας από τούς δικούς μας να είναι τέτοιος μεγάλος τεχνίτης!

'Αμποτες τζ θλιβερά σου ιστορικά να σταθούνε σκιαχτρο στους νέους μας τεχνίτες, είτε συνθέτες είτε πιανίστες, βιολιτζήδες ή φλουτάδες λογιούνται. 'Αμποτες καθένας από μξς πιδ τιμή και δόξα του να τδχει άπλός άργάτης τής έθνικής μας τέχνης σά λογιείται παρά μάστορας κι' άρχιμάστορας στα ξένα γιαπιά.

Κι' άμποτες άφού χτιστή, μιά μέρα, τó παλάτι τής 'Εθνικής μας τέχνης να θυμηθούμε κ'έσένα και τόν κρύο σου τάφο στό κοιμητήρι τής Βιέννας, άμτσιρε τεχνίτη, και! νάξιωθούμε να φέρουμε τά κάκαλά σου αστήν καμαρωμένη γή, στού ήλιου τή χαρά, τάπρλή τόν άγέρα» πού μ' δλη σου τήν ξεπνεσιά για δάφτηνα τήν άγαπούσες και τή λαχταρούσες, άλήθεια τή λαχταρούσες, και να σου στήσουμε μιά πλάκα με τήν έπιγραφή:

«'Εθρουστένης Γκούζες

δ τηλεφωτός 'Ελληνας μουσικός στα ξένα και για τά ξένα»

Χάρκοβο, Μάρτης του 1910

ΜΑΝΟΛΗΣ ΚΑΛΟΜΟΙΡΗΣ

ΦΥΛΛΑΔΕΣ

ΤΟΥ ΓΕΡΟΔΗΜΟΥ*

ς'

ΕΝΑ ΣΑΔΕΠΙ

Τί να πρωτοδοῦμε και τί να πρωτοθαμάσουμε! Πρέπει να σαστίσουμε και άπάνω στο μεγάλο τó έρδιο, και πήραμε αυτό τó σοκάκι χωρίς να τó νοιώσουμε. 'Αστέγνωτη λάσπη και σούλοι άμέτρητοι! Λάσπη, μα έχι και δίχως μαργαριτάρια. Θάβρης ένα σόγι μέσα σ' αυτά τά σοκάκια, πού και να μην τó πής μαργαριταρένιο, είναι θησαυρός πού μ' δλους τούς δικούς μας τούς τσελεμπήδες δέν τόν άλλάξεις. 'Ός τόσο θησαυρός μονάχα για λόγου του. Σου τó λέω αυτό, να μην τύχη και φωνάξης και πής, «όρίστε πού βρίσκεται παρηγοριά και στήν Πόλη». Τó θησαυρό τόν κρατάει δ Στόϊκος βιάξ στήν καρδιά του.

(*1 'Η άρχή στον αριθμό 35b.

φορές· δλες οι γειτόνισες τó λένε· μη πρέπει να πλερώσει δ γιός μου τις άμκρητίες της;

Μία στιγμή έτσώπασαν κ' οι τρεις τους. 'Ο παπάς έρουφούσε τώρα με ύπομονή τόν καφέ του, ή γρηά έσιάζε και τή μπόλια της στο κεφάλι, δ ζωγράφος έκοιτάζε πικρά τó κονίτιμα.

«'Αργύρη» είπε δ παπάς έπειτα από λίγο παίρνοντας στο χέρι τó ρακογυάλι· αέπηξα εκεί πού μ' έστειλες.

«Και τί είπαν» έρώτησε άντίσυχος.

«'Ο Θεόδωρος είναι λυωμένος από τή ντροπή του κι' από τή λύπη του· οι γοί του είναι άγριέμενοι· θέλουν όλοι να ξεμπούρξουν τή Μικρία από τó σπίτι της, ή μάνα της τή δέρνει κάθε στιγμή τήν έχουν σκπίσει από ξύλο. Μα τού κάκου. Τον ύγιό σου δέν τόνο θέλει. Είναι πάρα διαστρεμμένος λέει.»

«Αυτό τόνομα έχει ό γιός μας;» είπε με πόνο δ πατέρας κατεβάζοντας πάλι ντροπισσμένος τó βλέφαρο.

«'Όλα θά διορθώνονταν, μούπε δ Θεόδωρος» έτσι έακολούθησε δ παπάς συλλογισμένος «μα ή θυγατέρα μου, λέει, φυσικό δέν έχει να μπει σ' αυτό τó άρχοντόσπιτο και μετς, λέει, τύχη δέν έχουμε

ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΔΡΑΧΜΑΙ 1,000,000 ΚΕΡΑΗ

Καθ' εκάστην κλήρωσιν εκδίδονται 100,000 γραμματικά αξίας . . . 400,000 πρέχοντα κέρδη εις 2,290 γραμματικά αξίας δραχ. 200,000. Δια τήν κλήρωσιν τής 28 Φεβρουαρίου 1910 εξέδόθησαν ύπ' αυξοντα αριθμ. 1 25,000 ΑΚΕΡΑΙΑ ΓΡΑΜΜΑΤΙΑ παρέχοντα συμμετοχήν εις άκέραιον τó κέρδος τιμώμενα ΤΕΣΣΑΡΩΝ ΔΡΑΧΜΩΝ και ύπ' αυξοντα 25,001, 100,000. ΤΕΤΑΡΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΙΟΥ τιμώμενα ΜΙΑΣ ΔΡΑΧΜΗΣ και παρέχοντα συμμετοχήν εις τó τέταρτον τού κέρδους.

Κέρδη εκάστης κληρώσεως

Table with 3 columns: Quantity, Value, Total. Rows include 1 εξ 80,000 (80,000), 4 εξ 20,000 (20,000), 2 από 2,800 (8,000), 2 από 1,000 (8,000), 18 από 400 (8,000), 28 από 200 (8,000), 1980 από 40 (87,000), 2000 (200,000).

'Η πρώτη κλήρωσις γενήσεται τή 28 Φεβρουαρίου (13 Μαρτίου), 1919, ή δευτέρα τή 25 'Απριλίου (3 Μαΐου) 1910, ή τρίτη τή 27 'Ιουνίου (10 'Ιουλίου) 1910, ή τετάρτη τή 31 'Αυγούστου (1 'Σεπτεμβρίου) 1910 και ή πέμπτη τή 31 'Δεκεμβρίου (31 'Ιανουαρίου) 1911.

Διά πξων πληροφορία ή ζήτητην γραμματιών άπευθυντέον εις τó ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ, 'Υπουργείον Οικονομικών, εις 'Αθήνας. 'Ο διευθύνων τμημάτων Γ. ΚΟΦΙΝΑΣ

Δέν τονε μαγερεύει σάν τó σαλέπι του να τόν πουλήση κάθε πρωί στους Πολίτες.

'Ο Στόϊκος, φίλε μου, τó κατκρήνιο τού κόσμου, δ χοντροκέφαλος δ Στόϊκος, πού αναθράφηκε με γουρουνάκια στον τόπο του, πού θράφηκε με τή λέρα στήν Πόλη, πού δέν τó λογαριάξεις για τίποτις τó μισοξουρισμένο κεφάλι του, πού συήθισες από μικρός να τόν περιφρονάς, αυτό τó στρεϊζει μέσα στή λάσπη, είναι στρεϊζει πού φυλάει στα σπλάχνα του τó μαργαριτάρι τής τύχης, τής τύχης πού τονε συγγένεψε με τó μεγαλοδύναμο τó Ξανθό Γένος, πού τó καμαρώνουμε για δικό μας, μα δ Στόϊκος τξερε πώς τó είχε μαζί του, και πώς γραμμένο εϊτανε να κατέβη μιá μέρα και να τó στεφανώση με δάφνες, για να τó χωρέση κ'έμας δ νοῦς μας πώς αυτός είναι δ διαλεκτός δ λαός του, κι έχι έμεις, τά έρημα τά ψυχοπαίδια τής τύχης. 'Εμας δέ μας έρχεται να τó καταλάβουμε πώς δέν έχουμε τέτοιες κληρονομίες, έμας μας θάμπωσε ή ξυπνάδα και δέν τó καλοβλέπουμε πώς άλλον τρόπο δέν έχει παρά μονάχοι μας να συγγυρίσουμε τó νοικοκεριό μας. 'Εμας ακόμα μάς νανούριξ' ή έλπίδα πώς θά μάς έρθη βοήθεια από Βοριά κι από Δύση, για χαιτίρι τού μεγάλου σογιού μας. 'Ο Στόϊκος προγόνους δέν είχε. Στήν άρχή, ίσως με σκαπó να μάς κοροϊδέψη, μάς εκλεψε κάμπουσους προγόνους, έβαλε και τόν 'Αλέξαντρο μέσα. Μα ύστερα, σάν κατέβηκε ό άλλος δ ζωντανός δ

'Αλέξαντρος, και με μιá γερή σκουπιτιά τονε ξύπνησε, έβαλε δ Στόϊκος στο ράφι τά παραμύθια κι άρχισε τή δουλειά του. Ξυπνήσαμε και μετς τότες και στείλαμε μερικούς δασκάλους στη Ρούμελη να μάς σπείρουν τ' ανώμαλα ρήματα και να φυτρώση «'Ελληνισμός». 'Ο Στόϊκος έμως έλο δουλευε. Δούλευε με τήν καρδιά του, με τά χέρια του, με τή θέλησή του, με τήν ύπακοή του. Με τó κεφάλι, καθόλου. Τού κεφαλιού τή δουλειά τήν έκαναν οι άρχοντάδες τής Σόφιας. 'Εκείνοι πρσταζαν, ό λαός δουλευε. 'Ός και τó Σύνταγμα τού τέτοιου εϊταν. 'Αρχοντάδικο και Χαχόλικο. Κ' έτσι ή χώρα του έγινε χώρα μεγάλη κι αυτός ήρωας. Και σάν καθένας πού προκό-

«'Ορθή κιάψη» είπε ό παπάς μ' ένα χαμόγελο· «ή Παναγία σουδάσε βαγγελία· θά λείψουν από τó χωριό μας τά νταβλάκι, και θά παψει ή άνταρα.»

«'Α δέν προλάβουν» είπε σκιασμένος ό γέροντας. «'Τήν Κυριακή όχτώ λιτανεύουμε τή χάρη της» είπε πάλι ό παπάς.

«'Όπως θέλει τó χωριό» άπολογήθηκε ό ζωγράφος.

'Ο παπάς έσκακώθηκε για να φύγει· «Σας άφίνω τήν ύγεια» είπε δίνοντας τους τó χέρι.

«Στó καλό, αϊδεσιμώτατε» τού άπάντησαν και σπολάιτή σου για τή χάρη.»

Και κατεβάζοντας τή σκάλα είπε ακόμα ό παπάς : «Νά μισέψει!»

Τώρα οι δύο γέροντες ήταν μόνοι : - «Μάς όρφάεψε» είπε ό γέροντας με πόνο.

«Αυτή ή μορφή τού χωριού» άποτελειωσε ή μάνα κλαίνοντας. «Μα πού άνε ό Γιώργης; από τά χτές δέν τόν είδαμε.»

«Κύριος οϊδε πού προβα-εί· θά κάμει ίσως κι' άλλο τημείο! 'Αχ, μου φαρμάκωσε τή ζωή και τή δόξα μου· γιατί έδιάλεξε τούτην τή στιγμή; Μα πήγαινε τώρα στο καλύδι, γύρισε έλο τó σύνορο για να τόν εύρει· μην καθίσεις ούτε στιγμή· να δώσουμε τόπο τσ' όργής μην ιδούμε πρχματα μεγάλα. 'Εγώ δέ με βαστούν τώρα πλιά τά πόδια μου.»

«Ναι» τού άποκρίθηκε απηγάινωσ.

Κ' εκατέβηκε κ' εκείνη τή σκάλα, κ' εβγήκε έξω, κ' εϊκίνησε κατá τó ρόβολο τού κήπου. Κι' ό ζωγράφος έσυλλογιόταν τώρα μονάχος του και άνήυχος καθισμένος άσκελευτος στο σκαμνί του, και κάπου κάπου άνιστάναζε. Κι' ώ, τόπο ό ήλιος είχε δύσει, και τó φώ; είχε λιγοστέψει. 'Αλλά ή Εύτυμια δέν έγύριζε. Δέν τόν είχε εύρει ακόμα.

(Στάλλο φύλλο τελώνου)